

Nr 215.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändrad lydelse av 7 kap. 7, 13 och 19 §§ vattenlagen; given Stockholms slott den 17 mars 1922.

Under återopande av bilagda i statsrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen antaga härvid fogat förslag till lag angående ändrad lydelse av 7 kap. 7, 13 och 19 §§ vattenlagen.

GUSTAF.

A. Åkerman.

Förslag

till

Lag

angående ändrad lydelse av 7 kap. 7, 13 och 19 §§ vattenlagen.

Härigenom förordnas, att 7 kap. 7, 13 och 19 §§ vattenlagen skola i nedan intagna delar erhålla följande ändrade lydelse:

7 KAP.

7 §.

Tarvas för — — — — den dikande.

Vad nu sagts om ägare av väg skall i fråga om allmän väg på landet, som hålles av köping eller municipalsamhälle, avse samhället och i fråga om annan allmän väg på landet, vägstyrelsen, samt beträffande allmän väg i stad, staden.

13 §.

Skall allmän väg på landet eller därtill hörande bro eller trumma byggas eller ändras och påfordrar ägare av mark, innan arbetet påbörjas, att för markens framtida torrläggning vattenavlopp anordnas genom vägen i enlighet med av honom framlagd, av sakkunnig person uppgjord plan, åligge den, på vilken arbetet ankommer, att sålunda utföra detsamma, där det kan ske utan men för anläggningens brukbarhet och framtida bestånd; och njute ersättning därför med det belopp, varmed anläggningen och underhållet därav må fördyras. Underlåtes det — — — — åläggas honom.

Vad ovan — — — — och trummor.

19 §.

Där arbete — — — — finnes skälig. Gottgörelse för ökning i underhållskostnad skall i fråga om allmän väg inbetalas till den, som är skyldig att underhålla vägen; och har denne även att gälda gottgörelse för minskning i dylik kostnad.

Skall ersättning — — — — eller borgen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1925.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den
17 mars 1922.*

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden
LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON,
ÅKERMAN, LINDERS, SCHLYTER, ÖRNE.

Efter gemensam beredning med chefen för kommunikationsdeparte-
mentet anför chefen för justitiedepartementet, statsrådet Åkerman, följande:

Enligt den för riksdagen nu framlagda propositionen (nr 100) med
förslag till lag om allmänna vägar på landet skall i regel all väghållning
på landet utföras genom en för varje vägdistrikt utsedd vägstyrelses
försorg. I vissa fall skall dock väghållning utföras av köping eller muni-
cipalsamhälle i stället för av vägstyrelse.

I ett den 28 februari 1922 över ett inom kommunikationsdeparte-
mentet upprättat förslag till lag om allmänna vägar på landet avgivet
utlåtande, vilket finnes bilagt förenämnda proposition nr 100, har lag-
rådet erinrat, att det förhållandet att väghållning sålunda kunde åligga
köping eller municipalsamhälle påkallade jämkning av vissa bestämmel-
ser i 7 kap. vattenlagen. Sålunda syntes 7 § andra stycket böra avfattas
så, att vad där sägs om vägstyrelse komme att gälla om samhället,
därest väghållningen verkställdes genom köpings eller municipalsamhälles
försorg. För det fall, att arbete, som avsåges i 13 §, skulle utföras av
samhälle, som nyss nämnts, syntes vad i paragrafen stadgades om väg-
styrelse böra göras tillämpligt på samhället. Vidare torde sistnämnda
paragraf böra ändras jämväl därhän, att densamma komme att omfatta
även det fall, att staten bygger ödebygdsväg. Slutligen borde såsom en
följd av sålunda antydda ändringar bestämmelserna i tredje punkten i
19 § första stycket göras tillämpliga på samhället eller staten, om den
underhållsskyldighet, som där avsåges, ålåge samhället resp. staten.

I enlighet med de av lagrådet lämnade anvisningarna hava ovan nämnda lägrum nu omarbetats. Bestämmelserna i 13 § hava därvid givits en något vidsträcktare räckvidd än lagrådets yttrande föranleder, i det att dessa bestämmelser enligt förslaget skola omfatta det fall, att allmän väg på landet eller därtill hörande bro eller trumma bygges eller ändras, utan hänsyn till vilken som utför arbetet. På grund härav kommer även dylikt arbete, vilket verkställes av den som på grund av särskild förpliktelse är skyldig utföra väghållning, att falla under lagrummets bestämmelser. Sådana särskilda förpliktelser äro numera sällsynta och lära efter hand helt bortfalla. Särskild anledning att undan taga sådana väghållare från tillämpning av ifrågavarande stadgande synes ej föreligga.

Beträffande omförmälda bestämmelse i 19 § har jag inhämtat, att det i fråga om allmän väg i stad vid vattenlagens tillkomst ansetts självfallet, att gottgörelse, som i nämnda paragraf avses, skulle tillfalla den, vilken hade skyldighet att underhålla vägen. Med anledning härav har bestämmelsen i tredje punkten i 19 § första stycket givits sådan avfattning, att den, förutom de av lagrådet åsyftade fall, jämväl avser allmän väg i stad.

Såsom i det föregående antytts förutsätter förevarande förslag, att förslaget till lag om allmänna vägar på landet vinner riksdagens bifall.

Sedan departementschefen härefter uppläst i enlighet med ovan angivna grunder inom departementet upprättat förslag till lag angående ändrad lydelse av 7 kap. 7, 13 och 19 §§ vattenlagen, hemställer departementschefen, att förslaget jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition förelägges riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställda förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

N. Cervin.